

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.605 van 8 februari 1999
in de zaak A. 80.969/IX-1533.**

In zake : Georges VANGOIDSENHOVEN,
wonende te KEERBERGEN,
Stuivenberg 14

tegen :

De Post.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Georges VANGOIDSENHOVEN op 4 november 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur Postzegels en Filatelie van 1 oktober 1998 waarbij hem de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van sectiechef wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van
inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker was tot voor de bestreden beslissing
conservator van het Postmuseum.

1.2. Tussen 3 oktober 1992 en 19 december 1992
organiseert het Postmuseum in samenwerking met het
Rijksarchief te Brussel een tentoonstelling "Thurn und
Taxis". Bij deze gelegenheid wordt een gedenkkaart
uitgegeven. Die kaart bestaat uit een gravure waarop een
speciaal voor de gelegenheid uitgegeven postzegel van 15
frank is gekleefd en gestempeld met een eveneens voor
die gelegenheid ontworpen speciale stempel.

1.3. Bij het einde van de tentoonstelling zouden er
nog ongeveer 150 gezegelde en afgestempelde kaarten
overgebleven zijn. Verzoeker zou ze zelf opgekocht
hebben voor ongeveer 10.000 frank. Tussen 1993 en 1997

geeft hij er een aantal van weg en verkoopt hij er een aantal tegen ongeveer 100 frank per stuk.

1.4. In september 1997 merkt verzoeker dat de herdenkingskaart is opgenomen in een officiële catalogus. Tussen januari 1998 en mei 1998 levert hij ook vijf certificaten van echtheid af waarin hij, vanuit zijn functie van conservator van het Postmuseum, de echtheid van de herdenkingskaart waarvoor het certificaat werd afgegeven, bevestigt.

1.5. Einde mei 1998 verkoopt hij 60 kaarten aan de genaamde SCHITTECATTE, postzegelhandelaar, voor een bedrag van 200.000 frank.

1.6. Op 4 juni 1998 verneemt de directeur van de Business Unit Postzegels en Filatelie van de heer SCHITTECATTE dat verzoeker herdenkingskaarten commercialiseerde en er echtheidscertificaten voor afgaf.

1.7. Verzoeker wordt op 8 juni 1998 uit de dienst verwijderd en op 9 juni 1998 geschorst in het belang van de dienst.

1.8. Op 24 juni 1998 stelt de directeur Postzegels en Filatelie voor verzoeker te straffen met de terugzetting in graad van sectiechef om "in zijn hoedanigheid van conservator ondeontologische privé-praktijken te hebben verricht om de verkoop ten eigen bate van door DE POST oorspronkelijk beperkt uitgegeven herinneringskaarten "Thurn & Taxis", komende van de tentoonstelling van 1992 te stimuleren via "certificaten van Echtheid"

waarvan DE POST niets wist en waarvoor hij dus geen toestemming had, en hiervoor gelden ten belope van min. 200.000 BEF te hebben ontvangen en voor zichzelf te hebben gehouden in de periode van 1997 tot en met mei 1998".

1.9. Verzoeker wordt hierover gehoord en op 3 juli 1998 wordt hij door de directeur Postzegels en Filatelie gestraft met terugzetting in de graad van sectiechef. Tegen die beslissing tekent hij beroep aan bij de commissie van beroep.

1.10. Met ingang van 17 augustus 1998 wordt aan de schorsing van verzoeker een einde gemaakt en wordt hem van die datum ambtshalve rust en verlof opgelegd tot en met 9 oktober 1998.

1.11. De commissie van beroep behandelt verzoekers beroep in haar zitting van 9 september 1998. Zij adviseert unaniem dat zij akkoord gaat met de opgelegde tuchtstraf.

1.12. Op 1 oktober 1998 beslist de directeur Postzegels en Filatelie definitief dat verzoeker wordt gestraft met de terugzetting in de graad van sectiechef. Die beslissing wordt aan verzoeker betekend op 15 oktober 1998. Zij luidt als volgt :

"Overwegende dat gelet op de bijzondere ernst van de aangeklaagde feiten, nml. in zijn hoedanigheid van conservator van het Postmuseum ondeontologische privé-praktijken te hebben verricht door de verkoop ten eigen bate van oorspronkelijk door DE POST beperkt uitgegeven herinneringskaarten "THURN UND

TAXIS", komende van de tentoonstelling van 1992, te stimuleren door de aflevering, zonder toestemming van De Post, van zelf vervaardigde "Certificaten van Echtheid", en hierdoor gelden ten belope van min. 200.000 BEF te hebben ontvangen en voor zichzelf te hebben gehouden in de periode van 1997 tot en met mei 1998;

Overwegende dat de heer VANGOIDSENHOVEN G.M.J. door deze zonder toelating afgeleverde "Certificaten van Echtheid" de herinneringskaarten een ongehoorde waarde gaf;

Overwegende dat de heer VANGOIDSENHOVEN G.M.J. in zijn functie een onbeperkt vertrouwen genoot en dit door deze handelingen schond, zodat hij onmogelijk in deze functie kan tewerkgesteld blijven;

Overwegende dat de terugzetting in graad van sectiechef de aangewezen strafmaat is voor de gepleegde feiten".

Dit is de beslissing waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd.

2. Overwegende dat, overeenkomstig artikel 11, eerste lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding van de Raad van State, de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van de vordering tot schorsing aan de hoofdgriffier een nota met opmerkingen kan laten geworden; dat luidens dat artikel 11, derde lid, een te laat ingediende nota uit de debatten moet worden geweerd; dat te dezen de verwerende partij op 18 januari 1999 een "bijkomende nota" aan de Raad van State heeft toegezonden; dat de vordering tot schorsing op 16 november 1998 aan de verwerende partij werd ter kennis gebracht zodat de "bijkomende nota" te laat werd ingediend en derhalve uit de debatten wordt geweerd;

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij een evident moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt; dat het volgens hem vooreerst de schande en verdachtmakingen zijn die gepaard gaan met de tuchtsanctie waarvan het bestaan blijkbaar vlot wordt doorverteld zowel in postkringen als in de wereld van de filatelisten; dat hij ook van mening is dat hij met zijn 54 jaar reeds de pensioengerechtigde leeftijd nadert wat een bijkomend argument vormt voor het uitspreken van de schorsing; dat hij tenslotte aanvoert dat hij ingevolge zijn degradatie in veel minder gunstige omstandigheden moet werken (totaal verschillend en veel minder interessant werk op een andere werkplaats) zonder dat een vernietiging daaraan nog zou kunnen verhelpen;

3.3. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt die aantonen dat hij inderdaad een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel ondergaat; dat volgens haar hijzelf de

oorzaak is van de schade aan zijn reputatie en dat bovendien de Raad van State reeds aangenomen heeft dat het moreel nadeel goedge maakt kan worden door de morele genoegdoening die een annulatiearrest teweegbrengt;

3.4. Overwegende dat een terugzetting in rang door de vernedering en de schandvlek welke zij meebrengt op zichzelf een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel veroorzaakt; dat dit te dezen het geval is;

3.5. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de motieven niet deugdelijk zijn omdat de herdenkingskaarten niet door DE POST uitgegeven zijn en hij met het afgeven van certificaten de verkoop van de kaarten niet heeft gestimuleerd daar hij slechts een certificaat afgaf aan privé-verzamelaars en op hun verzoek; dat er voorts geen causaal verband bestaat tussen de certificaten en de huidige waarde van de kaarten omdat het hoogste bedrag waarvoor verzoeker kaarten heeft verkocht 3.333 frank per kaart was, welk bedrag werd geboden door de heer SCHITTECATTE; dat tenslotte de loutere bewering dat verzoeker het vertrouwen heeft geschonden, niet wordt gestaafd door enig feit;

3.6. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker nooit toelating heeft gekregen om herinneringskaarten uit te geven en te verkopen ten voordele van de sociale kas van het Postmuseum en dat wat in het Postmuseum wordt verkocht in de ogen van de consument wordt beschouwd als een produkt van DE POST; dat verzoeker beweert dat hij de resterende kaarten heeft gekocht maar er geen bewijs is van die aankoop; dat

tenslotte het verkopen in de hoedanigheid van conservator van het Postmuseum van die overvloedige kaarten ten eigen bate en het daarbij afgeven van certificaten van echtheid waardoor de verkoop ervan werd gestimuleerd door DE POST niet aanvaard kan worden;

3.7. Overwegende dat om de maatregel van terugzetting in graad te verantwoorden aan verzoeker wordt ten laste gelegd dat hij in zijn hoedanigheid van conservator van het Postmuseum ondeontologische privé-praktijken heeft verricht door de verkoop ten eigen bate van oorspronkelijk door De Post beperkt uitgegeven herinneringskaarten "Thurn und Taxis" te stimuleren door de afgifte, zonder toestemming van De Post, van zelf vervaardigde "Certificaten van Echtheid", en daardoor gelden ten belope van minimum 200.000 frank te hebben ontvangen en voor zichzelf te hebben gehouden in de periode van 1997 tot en met mei 1998; dat de afgifte van deze certificaten deze kaarten een ongehoorde waarde gaf; dat ter verantwoording van de strafmaat wordt gesteld dat hij niet in zijn functie kan worden behouden, aangezien hij het vertrouwen dat hij daarin genoot heeft beschaamd;

3.8. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat door het onderzoek dat gevoerd werd door de verwerende partij tussen 4 juni 1998 en 1 oktober 1998 niet is weerlegd dat verzoeker na de tentoonstelling "Thurn und Taxis" in de herfst 1992 zelf de resterende herdenkingskaarten opkocht; dat men hem dan ook bezwaarlijk kan aanwrijven dat hij de opbrengst van de verkoop van de door hem gekochte kaarten voor zich hield; dat

indien de bewuste herdenkingskaarten uitgegeven werden zonder toestemming van de verwerende partij, zij reeds voor of tijdens de tentoonstelling "Thurn und Taxis" in de herfst van 1992 de nodige maatregelen had kunnen treffen, hetgeen blijkbaar niet is gebeurd;

3.9. Overwegende dat verzoeker staande houdt slechts vijf echtheidscertificaten te hebben afgegeven telkens aan privé-verzamelaars en op hun verzoek; dat dit door de verwerende partij niet betwist wordt; dat het niet bewezen voorkomt dat de hoge waarde van de kaarten steunt op de door verzoeker afgegeven echtheidscertificaten; dat trouwens de koper SCHITTECATTE een bepaalde prijs aan verzoeker betaalde zonder dat er een dergelijk certificaat aan te pas kwam; dat zelfs als één van de echtheidscertificaten in handen gekomen is van een professionele postzegelhandelaar en zelfs al is het mogelijk dat een dergelijk certificaat de waarde van een verzamelstuk kan doen stijgen, er te dezen evenmin aangetoond wordt enerzijds dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat tussen de prijs van de verkochte kaarten en de echtheidscertificaten en anderzijds dat het verlenen van die certificaten tot doel had de prijs van die herdenkingskaarten te manipuleren;

3.10. Overwegende dat de feitelijke grondslag, zoals hij in de bestreden beslissing is aangegeven derhalve niet deugdelijk lijkt; dat het middel aldus ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur Postzegels en Filatelie van 1 oktober 1998 waarbij Georges VANGOIDSENHOVEN, conservator van het Postmuseum, wordt gestraft met de terugzetting in de graad van sectiechef.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari 1900 negenennegentig, door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.